

Byerne og paa Landet, idet det ærede Medlem fra Næsen jo sagde, at han mente, at Landet var forurettet, medens derimod det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds og ligeledes den højtærede Finansminister i Dag mente, at det ikke var Tilfældet, da tror jeg, at denne Strid i og for sig ikke har meget at betyde; jeg tror godt, de Herrer paa alle Sider fra det Udgangspunkt i alt Fald kunne nedlægge Vaabenene; jeg tror i hvert Fald sikkert nok, at det, Agravterne ønske med Hensyn til Statspørgsmaalet for de faste Ejendomme, ikke er at gøre det til et Stridspørgsmaal mellem By og Land, men snarere at faa det undersøgt, om de faste Skatter overhovedet ere tidsparende Skatter, og om det er Skatter, der i en passende Grad ramme Statteevnen. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds omtalte Agravbevægelsen og i Begyndelsen af sit Foredrag stillede sig meget sympatetisk til den, saa kunde jeg have lyst til at se lidt nærmere paa den Agravvenlighed, han lagde for Dagen senere hen i sit Foredrag. Det, der var den røde Traad i de Udtalelser, det var, synes mig, saadan en vis rørende Omhu for de Folk, en vis Omhu og Angest for, at disse Folk skulde gaa hen og lave noget, som skulde være til Skade for dem selv. Det forekommer mig i det mindste, at det var Tanken i det ærede Medlems Udtalelser. Det ærede Medlem anede først over, at der ikke kom noget Program frem, og det er der jo fra flere Sider blevet anket over; men i den Henseende har jo det ærede Medlem fra Ribe (Buss), antager jeg, tilstrækkelig tilfredsstillet det ærede Medlem, saa det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Men saa sagde det ærede Medlem, at havde Agravterne først sagt, at de vilde have Ende paa den storpolitiske Strid og saa bagefter komme med Reformen, saa havde det ærede Medlem syntes godt om det. Jeg tror, Agravterne have haft Ret i det, de have gjort. Jeg tror ikke, at de Folk derude i Landet i Virkeligheden have Tid til at vente paa Reformen i den Tid, det muligt kunde falde os ind her at trække den storpolitiske Strid ud. Jeg tror endog saa, at det mere end noget andet vil bidrage til, at vi kunne faa Ende paa den storpolitiske Strid, vi have ligget i. Angaaende Spørgsmaalet om Kommissionen kan jeg til Dels være enig med det ærede Medlem, for saa vidt han sagde, at det havde været heldigt, om der i dette Øjeblik havde foreligget en Kommissionsbetænkning, idet jeg vil sige, at dersom den havde foreligget i dette Øjeblik, kunde det i i hvert Fald aldrig staa — jo flere Dplys-

ninger jo bedre. Men hvis der blev Tale om at nedsætte en Kommission i dette Øjeblik, tror jeg sikkert, saaledes som ogsaa den højtærede Indenrigsminister for et Øjeblik siden udtalte, at det ikke vilde blive velbilligt optaget af dem, den skulde arbejde for. Den vilde sikkert nok blive betragtet som en Begravelseskomite for Agravspørgsmaalet, og som saadan vilde den vel ogsaa nærmest virke. Det, jeg tror, Agravterne trænge til, hvis man vil gøre dem noget godt, er ikke saa meget Overvejelse som Handling, og det er da ogsaa kommet frem fra de fleste Sider, hvor man har talt om disse Spørgsmaal. Der opkom saa hos det ærede Medlem en Lyst til at høre Agravterne en Trøst, idet han sagde, at Trykket for Landbruget var lige saa haardt i forskellige andre Lande som her i Landet. Ja, for saa vidt det er en Sandhed, at sælles Skade er en Trøst, kan det jo være meget rart, og jeg tror ogsaa, det er sandt, naar det blev sagt, at Trykket hviler lige saa haardt eller maasse haardere paa andre Landes Landbrug. Det er jo meget naturligt, efter som det vistnok for en stor Del er sælles internationale Aarager, der ere Skyld i Ulykken. Men jeg tror dog ogsaa, at der er en lille Forskel paa Forholdene i Udlandet og her, den nemlig, at medens vi hidtil ikke have gjort stort for vort Landbrug — ja, der er jo rigtignok i Dag blevet sagt, at der skulde være gjort noget saa storartet for Landbruget i de sidste Aar netop fra denne Regerings Side, men det har jeg ikke været saa heldig at faa Dje paa — saa har man gjort det i Udlandet. Ganske vist kan der være delte Meninger om, hvorvidt det, der er gjort i Udlandet, er heldigt, hvorvidt de Midler, man har brugt, gaa i den rigtige Retning, men en Ting er faktisk, og det er, at der virkelig er gjort noget, noget positivt til Hjælp for Landbruget. Der kan, som sagt, være delte Meninger om Maaden, og jeg skal ikke komme nærmere ind paa en nærmere Omtale deraf. Her i Landet har man ganske vist ogsaa gjort noget, men det kan dog vistnok kortest udtrykkes saaledes, at man har indskrænket sig til at give gode Raad, og det er gaaet med dem, som det jo ofte gaar med gode Raad, at de uibetiden ere temmelig dyre, og de have just heller ikke været saa billige her. De gode Raad ere væsentlig gaaede ud paa at sige til Landmændene, for det første: Spar, bær jer ad, som jeres Forsædre, de spiste Mællegrød og gif i Badmel og Træsto, gør som dem, det vil hjælpe til, at I kunne klare jer. Det var den ene Side. Paa den anden Side har man sagt til dem: Bliv dygtigere, flittigere, mere arbejdsomme.